

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Aleše Smetanky v právní věci žalobce: **Mgr. Z. K., Ph.D.**, zastoupený Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Praha 2, Lublaňská 398/18, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem České Budějovice, U zimního stadionu 1952/2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ředitelství silnic a dálnic České republiky s. p.**, se sídlem Praha 4, Na Pankráci 546/56, zastoupené JUDr. Danielem Volopichem, advokátem se sídlem Plzeň, Vlastina 602/23, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 9. 2023, č. j. 38 A 5/2022 – 90,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský úřad Písek, odbor dopravy (dále jen „městský úřad“), rozhodnutím ze dne 4. 1. 2021, č. j. MUPI/2020/33457/Hrn, povolil podle § 115 a § 128 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“), stavbu „D4 Čimelice – Mirotice“ v k. ú.

Dolní Nerestce, Krsice, Rakovice, Boudy a Mirovice, v rozsahu 22 stavebních objektů, mj. „SO 130 – Přeložka silnice II/604“ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 9. 2021, č. j. KUJCK 74048/2021, prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl (dále jen „první rozhodnutí žalovaného“). Proti prvnímu rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Krajský soud rozsudkem ze dne 9. 3. 2022, č. j. 38 A 10/2021 – 126 (dále jen „první rozsudek krajského soudu“), první rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud shledal důvodnou žalobní námitku směřující do povinnosti správních orgánů stanovit podmínky pro provedení stavby, ověřit účinky budoucího užívání stavby a stanovit podmínky užívání tak, aby byly chráněny veřejné zájmy, a to ve spojení se žalobní námitkou, že stavba přeložky II/604 měla být podmíněna prověřením odvodu vody příkopy a vybudováním dostatečně kapacitního odvodu dešťových vod, a to před zahájením stavby, a nikoli až před jejím dokončením či užíváním, jak to bylo možné dovodit z prvního rozhodnutí žalovaného, potažmo prvostupňového rozhodnutí. Z rozhodnutí správních orgánů totiž vyplývalo, že stavba přeložky II/604 může být realizována i bez toho, aby dříve byla realizována stavba SO 130A, jejíž součástí je propustek, který má převádět vodu z nově postavených meliorací – stavby SO 340. Krajský soud uvedl, že mu je z úřední činnosti (z řízení vedeného pod sp. zn. 38 A 8/2021) známo, že vodoprávní úřad dospěl ve svém rozhodnutí ze dne 8. 3. 2021, kterým byla mj. povolena stavba meliorace SO 340, k závěru, že vyústění meliorace „R“ (jako součásti SO 340) je převedeno novým propustkem (který je součástí SO 130A) na opačnou stranu silnice II/121, než jsou nemovitosti žalobce. Jelikož však navazující objekt SO 130A, který má řešit neškodné odvedení melioračních vod do recipientu, nebyl ještě příslušným úřadem povolen, byla prvostupňovým orgánem stanovena podmínka stavebního povolení č. 6, podmiňující vyústění větve „R“ až po provedení navazujícího objektu, který bude řešit odvedení melioračních vod, a to po pravé straně silnice II/121, tj. na opačné straně od nemovitostí žalobce. Dle závěrů krajského soudu tedy stavba přeložky II/604 měla být podmíněna realizací objektů zajišťujících odvádění vod, a to před zahájením stavby, a ne až před jejím dokončením či užíváním. Další žalobní námitky krajský soud neshledal důvodnými.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 7. 2022, č. j. KUJCJ 82719/2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), změnil prvostupňové rozhodnutí tak, aby vyhověl požadavkům prvního rozsudku krajského soudu. Pro nyní projednávanou věc je podstatný zejména výrok č. IV, jímž došlo ke změně podmínek pro provedení stavby. Žalovaný nově stanovil, že „... stavebník je povinen před zahájením realizace SO 130 zajistit přednostní realizaci potřebných úprav silnice II/121 v ovlivněné oblasti, které zajistí odpovídající dopravně-technické parametry pro levé odbočení ze silnice II/121 na silnici II/604 a zajistí dostatečně kapacitní převedení vody z území severně od silnice II/121 na jižní stranu komunikace II/121 a dále její neškodné převedení do recipientu tak, aby v důsledku realizace SO 130 nedošlo ke zhoršení stávajících poměrů odvodnění v území severně od silnice II/121, ale naopak k jejich zlepšení. Stavební úpravy silnice II/121 (objekt SO 130A) budou povoleny v odděleném řízení a realizovány na základě samostatně vydaného rozhodnutí v podobě, která zajistí potřebné dopravně-technické parametry a dostatečně kapacitní odvedení vod v kontextu stavby D4 a s ní souvisejících SO jako celku ze severní strany II/121 na její jižní stranu a dále do recipientu. Pro převedení těchto vod budou ve výsledném řešení realizovány pod silnicí II/121 minimálně dva nové propustky o velikosti průměru minimálně DN 700, které nahradí stávající nefunkční

pokračování

a nedostatečně kapacitní propustek pod silnicí II/121 a podél silnice II/121 budou realizovány takové úpravy silničních příkopů, které zajistí svádění zachycených vod do těchto propustků...“

[4] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce další žalobu, kterou krajský soud nyní napadeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl. Krajský soud nicméně nejprve přerušil řízení do skončení řízení vedeného u téhož soudu pod sp. zn. 38 A 3/2020, ve věci přezkumu změn územních rozhodnutí týkajících se staveb dálnice D4, a následně do skončení řízení o kasační stížnosti proti rozsudku v této věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 As 116/2023. Žalobce totiž i v uvedeném řízení argumentoval nesprávným posouzením charakteru jeho nemovitostí s ohledem na dopady zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“). Poté, co Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 6. 2023, č. j. 4 As 116/2023 – 44, aproboval závěr krajského soudu, že žalobcovy nemovitosti nejsou chráněnými prostory ve smyslu zákona o ochraně veřejného zdraví, krajský soud v řízení pokračoval a ve věci rozhodl.

[5] K námitkám žalobce týkajícím se nezákonného posouzení charakteru jeho nemovitostí a nezákonnosti stanoviska EIA, krajský soud zdůraznil, že se jedná o námitky, které měly být (a byly) uplatněny v územním řízení, a tudíž jsou v řízení stavebním nepřipustné. I kdyby přípustné byly, z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 116/2023–44 se jasně podává, že žalobcovy nemovitosti nejsou chráněnými prostory ve smyslu zákona o ochraně veřejného zdraví, a to ani vnitřními (stodola), ani vnějšími (zahrádka). Tyto námitky jsou proto nedůvodné.

[6] K námitce, že měla být řízení o povolení stavby (mj.) SO 130 a řízení o změně stavby (SO 130A) před dokončením spojena, krajský soud uvedl, že byť tato řízení spolu blízce souvisí, jejich samostatné vedení nemohlo jít žádným způsobem k tíži žalobce. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval vzájemnými vlivy obou staveb, což vyústilo v nastavení podrobných podmínek pro nyní posuzovanou stavbu.

[7] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, dle které bylo nutno v řízení o povolení stavby D4 Mirovice – Čimelice, včetně SO 130, řešit i vlivy po dobu výstavby a stanovit podmínky pro provedení stavby, ověřit účinky budoucího užívání stavby a stanovit podmínky pro užívání tak, aby byly chráněny mj. veřejné zájmy. Krajský soud připomenul, že žalovaný v napadeném rozhodnutí stanovil ve výroku IV. nově podmínky pro provedení stavby tak, že uložil stavebníkovi zajistit před realizací SO 130 potřebné úpravy silnice II/121 v ovlivněné oblasti, které zajistí odpovídající dopravně-technické parametry pro levé odbočení ze silnice II/121 na silnici II/604. Uvedenou podmínkou podle krajského soudu žalovaný zajistil, aby úpravy silnice II/121 byly provedeny právě tak, aby byl chráněn veřejný zájem na bezpečnosti a plynulosti provozu na komunikaci. Zároveň žalovaný uložil zajistit dostatečně kapacitní převedení vod, aby došlo ke zlepšení poměrů odvodnění v ovlivněném území. Lze tedy předpokládat, že řádným odvodněním budou chráněny také nemovitosti žalobce. Pokud jde o konkrétní opatření, jako je například omezení rychlosti v ovlivněném úseku, ty dle krajského soudu nespádají do předmětu stavebního řízení a jedná se o navazující úkony k tomu příslušných správních orgánů (například silničního správního úřadu).

[8] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku stran tvrzeného nerovného zacházení se žalobcem. Pokud žalobce namítal rozdílný přístup správních orgánů při povolování stavby „D4 Čimelice – Mirotice“ ve vztahu k oblasti tzv. *Rakovických chalup*, jde o oblast, kde se (na rozdíl od objektu žalobce) nacházejí objekty rekreace, tudíž nemohlo dojít k jakémukoli nerovnému zacházení.

[9] Jako nepřípustné posoudil krajský soud žalobní námitky směřující do změny trasy silnice II/121, neboť i ty měly být (a byly) uplatněny v řízení územním. Nejvyšší správní soud nadto v rozsudku ze dne 21. 10. 2021, č. j. 4 As 125/2021-50, konstatoval, že variantní řešení komunikace nebylo pravděpodobně potřebné právě pro charakter žalobcových nemovitostí, jež nepožívají ochrany podle zákona o ochraně veřejného zdraví.

[10] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatel rozdělil svoji argumentaci do dvou okruhů. Předně namítá, že v řízení došlo k nerovnému zacházení, neboť jeho nemovitosti se nacházejí podle územního plánu ve stabilizované ploše BV (bydlení venkovské) stejně jako pole na sever od Rakovických chalup. Stěžovatel již v žalobě poukázal na Akustickou studii zpracovanou společností Greif – akustika, s. r. o., a argumentoval tím, že protihlukové stěny budou chránit nyní nezastavěná pole na sever od Rakovických chalup, zatímco jeho nemovitosti (které již k rekreaci slouží) nikoliv. Je-li důvodem ochrany zastavitelnost dle územního plánu, měla být poskytnuta též jeho (aktuálně zastavěnému) pozemku. Jedná se tedy o porušení zásady rovnosti a předvídatelnosti a správní orgány porušily § 2 odst. 4 správního řádu. Krajský soud tuto jeho námitku zamítl velmi stručně a s jeho hodnocením stěžovatel nesouhlasí. Akustická studie uvádí výpočtové body V01 a V02 v lokalitě Rakoveckých chalup jako chráněné prostory bez zástavby s tím, že s jejich ochranou se počítá proto, že jsou v územním plánu vymezeny jako zastavitelné pro bydlení, a nikoliv s ohledem na již existující stavby pro rekreaci, jak to tvrdí krajský soud. Plochy, v nichž se nacházejí nemovitosti stěžovatele, jsou se stejným funkčním využitím, jako chráněná pole. Důvod nechránění jeho nemovitostí je proto diskriminační. Napadený rozsudek je v tomto ohledu též nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se nevypořádává se skutečností, že jsou chráněny plochy bez jakékoliv zástavby; jediným rozdílem mezi polem V01 a stěžovatelovým pozemkem je to, že na stěžovatelově pozemku již stavba je.

[12] Ve druhém okruhu námitek stěžovatel poukazuje na nutnost posouzení účinků užívání stavby, a to zejména vzhledem k bezpečnosti provozu na komunikaci a s tím související bezpečnosti pro jeho stavbu. Nesouhlasí se závěry krajského soudu, podle nichž konkrétní opatření, jako je například omezení rychlosti, již nespádají do předmětu stavebního řízení. Podle § 115 odst. 1 stavebního zákona je v kompetenci stavebního úřadu stanovit podmínky k zabezpečení bezpečnosti provozu. Tomu nijak nebrání skutečnost, že stanovení dopravního značení k zabezpečení plnění takové podmínky je vydáno v jiném řízení. Tuto argumentaci stěžovatel rozvinul s odkazem na § 18g odst. 1 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), k čemuž dodal, že zájem na bezpečnosti provozu je zájmem veřejným a stavební úřad proto měl ve stavebním povolení stanovit podmínky k jeho zabezpečení. Tuto argumentaci

pokračování

stěžovatel vznesl též při jednání před krajským soudem, ten však na ni nijak nereagoval. Napadený rozsudek je tedy nepřezkoumatelný.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[14] Osoba zúčastněná na řízení ve svém obsáhlém vyjádření ke kasační stížnosti předně označuje argument stěžovatele odkazem na § 2 odst. 4 správního řádu za absurdní. Upozorňuje, že rozsah a podoba navrhované stavby je zcela v dispozici navrhovatele a správní orgány mu nemohou stanovit, kde má realizovat protihlukové stěny. Jinak by tomu bylo, pokud by nemovitosti stěžovatele podléhaly ze zákona povinnosti ochrany před hlukem, tak tomu ale není. Naproti tomu v lokalitě Rakovické chalupy se nacházejí objekty, jež požadavky na chráněnou nemovitost splňují. Protihlukové stěny mají být budovány pouze v blízkosti samotné dálnice a nikoliv silnice II/121. Situace při výstavbě je navíc vyřešena podmínkou závazného stanoviska krajské hygienické stanice. Vliv problematiky záměru umístění staveb na obyvatelstvo, veřejné zdraví a hlukovou situaci byl posouzen v rámci dokumentace vlivů záměru na životní prostředí. Osoba zúčastněná na řízení je dále (ve shodě s krajským soudem) toho názoru, že stanovení omezení rychlosti v uvedeném úseku již přesahuje rámec § 115 odst. 1 stavebního zákona. Takové podmínky lze navíc formulovat jen v případě, že stavebník je schopen ze své pozice zabezpečit jejich splnění. Stěžovatel navíc v předchozích řízeních kromě citace uvedeného ustanovení ani nevznesl žádný návrh, jaké konkrétní podmínky by měly být ve stavebním povolení upraveny, a čeho se tedy vlastně domáhá. Osoba zúčastněná na řízení v této souvislosti odkázala též na rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o změně stavby před dokončením. Převedení provozu na silnici nacházející se v blízkosti nemovitostí stěžovatele je navíc předpokládáno již jen na nezbytně nutnou dobu v řádu jednotek dní. Z uvedených důvodů proto osoba zúčastněná na řízení navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti a z důvodů v ní uplatněných (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Předně Nejvyšší správní soud nejprve upozorňuje, že v obdobných věcech stěžovatele rozhodoval mj. již zmiňovaným rozsudkem č. j. 4 As 116/2023-44 a rozsudkem ze dne 5. 3. 2024, č. j. 8 As 271/2023-40. Posledně uvedený rozsudek se týkal povolení stavby „*Dálnice D4 Mirovice, rozšíření*“ v rozsahu 10 stavebních objektů (v rozhodnutí blíže označených), tj. skutkově velmi obdobné věci k věci nyní projednávané a stěžovatel v ní navíc uplatnil prakticky totožnou argumentaci. Od věcné argumentace vyslovené v odkazovaných rozsudcích není důvod se jakkoli odchýlit a bude z ní přiměřeně vycházeno i v nyní projednávané věci.

[18] Stěžovatel je vlastníkem nemovitostí – pozemků parc. č. st. XA, parc. č. st. XB (jehož součástí je stavba) a parc. č. XC (vše v k. ú. M.) sousedících se silnicí II/121, která má být přestavována v návaznosti na výstavbu dálnice D4. Na silnici II/121 a na nyní povolovanou přeložku II/604 (SO 130) má být po dobu výstavby převeden veškerý provoz

z D4; budou sloužit jako přivaděč na dálnici, a to v přímém doteku s nemovitostmi stěžovatele. Povolením napadené stavby tak dojde k podstatnému zvýšení dopravy přímo u nemovitostí stěžovatele, ke zvýšení emisí hluku, znečištění ovzduší a dle názoru stěžovatele i k jejich poškozování.

[19] Kromě nezohlednění deficitů předcházejícího správního řízení namítá stěžovatel i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku; vypořádání této námítky má z logiky postupu kasačního přezkumu před posouzením věcných závěrů přednost. Úvodem je třeba připomenout, že dle konstantní judikatury tohoto soudu se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námítky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námítky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není seznatelné, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně není-li zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb., ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). K tomu je nicméně třeba dodat, že k rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je třeba přistupovat obezřetně. Není totiž porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soud nebuduje vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, kterým jsou jednotlivé argumentační pozice žaloby jako celek vyvráceny (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161).

[20] Nyní přezkoumávaný rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost totiž není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky tohoto soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[21] V případě prvního z výše vymezených okruhů kasační argumentace spatřuje stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se nijak nevypořádal se skutečností, že jsou chráněny plochy bez jakékoliv zástavby, a to jen z důvodu podoby územního plánu. Byť je třeba připustit, že závěry krajského soudu jsou v tomto směru poměrně stručné, z odst. 25 odůvodnění napadeného rozsudku (který ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti zmiňuje), je reakce krajského soudu na podstatu této žalobní argumentace patrná a dostatečná. Krajský soud totiž námítku nerovného zacházení vypořádal poukazem na to, že v oblasti tzv. Rakovických chalup se již nacházejí objekty rekreace, narozdíl od objektu žalobce, který tak chráněn dle zákona o ochraně veřejného zdraví není. Z toho je jasně patrná podstata úvah, na základě kterých krajský soud

pokračování

namítané nerovné zacházení v dané věci neshledal. Zrušení napadeného rozsudku pouze s ohledem na chybějící výslovnou reakci na zmíněnou žalobní argumentaci by za těchto okolností bylo formalistické a popíralo by výše zmíněnou judikaturu.

[22] Kromě toho je nutné připomenout, že se krajský soud věci samou zabýval již podruhé, když prvním rozsudkem zrušil první rozhodnutí žalovaného, kterého zavázal právním názorem, který byl povinen respektovat. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že krajský soud je při opakovaném posuzování stejné věci vázán svým dříve vysloveným právním názorem, a to bez ohledu na konkrétní senát, kterému byla věc přidělena (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). To platí za předpokladu, že se v období mezi jeho jednotlivými rozhodnutími nezměnily skutkový nebo právní stav věci ani pro krajský soud závazná judikatura (viz rozsudek ze dne 20. 5. 2024, č. j. 9 As 66/2023 – 72, nebo usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012-41, bod 47). V usnesení ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, (odst. 39), rozšířený senát Nejvyššího správního soudu na téma kasační závaznosti již jednou vysloveného právního názoru uvedl, že „[n]erespektování závazného právního názoru krajského soudu má [...] podle ustálené judikatury za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího [...] V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, který byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již ‚není prostor pro polemiku‘ [...] Ostatně ani Nejvyšší správní soud nemůže přehodnocovat závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku krajského soudu, pokud proti němu správní orgán nepodal kasační stížnost, ač mohl, a proti jeho závěrům brojí až v kasační stížnosti podané proti dalšímu rozsudku krajského soudu [...] Tím není dotčena možnost žalobce brojit proti závaznému právnímu názoru vyslovenému ve zrušujícím rozsudku krajského soudu při soudním přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu.“

[23] Krajský soud zrušil první rozhodnutí žalovaného, neboť jako důvodnou shledal žalobní námitku směřující do povinnosti správních orgánů stanovit podmínky pro provedení stavby, ověřit účinky budoucího užívání stavby a stanovit podmínky pro její užívání tak, aby byly chráněny veřejné zájmy (viz odst. [2] výše). Pro nyní projednávanou věc je relevantní, že jako nedůvodnou krajský soud vypořádal rovněž námitku nerovného zacházení stěžovatele, neboť dovodil, že otázky protihlukových stěn spadají do řízení územního (a tudíž byly ve stavebním řízení nepřipustné) a dále, s ohledem na charakter nemovitostí stěžovatele (viz odst. [20] výše), uzavřel, že nemohlo dojít k jakémukoli nerovnému zacházení ve srovnání s vlastníky jiných, stěžovatelem odkazovaných nemovitostí. Žalovaný byl tímto závazným právním názorem vázán a krajský soud se proto v řízení o nové žalobě mohl omezit jen na posouzení, zda byl jím dříve vyslovený právní názor žalovaným respektován a (sám tímto právním názorem vázán) se již k dané otázce nemusel blíže vyjadřovat.

[24] Ve vztahu k věcnému posouzení dané otázky, proti čemuž stěžovatel v nynější kasační stížnosti také brojí (k možnosti uplatnění této námitky viz odst. [21] výše), je třeba především připomenout, že má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 4. 2023, č. j. 8 As 163/2021-59 či usnesení ze dne 25. 8. 2023, č. j. 8 As 5/2022-44). Kasační stížnost

je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.); aby byla přípustná, musí stěžovatel reagovat na argumentaci krajského soudu a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351). V opačném případě je kasační stížnost nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

[25] Stěžovatel ve vztahu k otázce nerovného zacházení staví svoji argumentaci na již výše zmíněných výsledcích akustické studie a na tvrzení, že podle této studie má být důvodem ochrany ploch (pozemků) jejich zastavitelnost podle územního plánu, což je i funkční využití pozemků ve vlastnictví stěžovatele. Stěžovatel však (ani nepřímou) v tomto ohledu nereaguje na stěžejní východiska krajského soudu, který své závěry vystavěl na existenci objektů rekreace v oblasti tzv. Rakovických chalup, které jsou na rozdíl od nemovitostí stěžovatele chráněné před hlukem podle § 30 odst. 2 a 3 zákona o ochraně veřejného zdraví. Skutečnost, že stěžovatelovy nemovitosti této ochraně nepodléhají, již s konečnou platností aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne č. j. 4 As 116/2023 – 44, od jehož závěrů není důvod se odchýlit. Ostatně, i z akustické studie plyne, že vychází z existence již existujících obytných objektů v dané oblasti. V lokalitě Rakovické chalupy se totiž nacházejí objekty bydlení, umístěné výrazně blíže samotné dálnici D4, které zároveň přiléhají k silnici II/121. Skutečnost, že se obě lokality nacházejí dle územního plánu v oblasti stabilizované plochy *BV* (bydlení venkovské) nebylo pro posouzení věci relevantní, neboť dle zákona o ochraně veřejného zdraví je posuzován aktuální faktický stav v době rozhodování o záměru. Argumentace stěžovatele, že kontinuální souvislá linie protihlukových stěn *de facto* chrání i dosud nezastavěné pole obklopující již existující objekty k bydlení (výpočtové body *V01* a *V02*), a tudíž by měly být protihlukové stěny vybudovány i u jeho nemovitostí, se tedy míjí s rozhodovacími důvody. Protihlukové stěny jsou navíc budovány výhradně v blízkosti samotné dálnice D4 a nikoliv u silnice II/121 a chrání primárně obývané objekty v Rakovických chalupách. Skutečnost, že jsou sekundárně chráněna též dosud nezastavěná prostranství (ale také nemovitosti stěžovatele, které nepoživají ochrany dle zákona o ochraně veřejného zdraví), nebyla pro povolení stavby relevantní, a nemůže z ní plynout ani porušení principu rovného zacházení. Lze dodat, že Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší za stěžovatele jeho kasační argumentaci jakkoliv domýšlet, či hodnotit, který z jeho dílčích argumentů uplatněných ve správním řízení či v řízení před krajským soudem by mohl být důvodný, pokud sám stěžovatel v tomto směru v kasační stížnosti nic neuvedl. Lze tedy uzavřít, že kasační argumentace stěžovatele v dané otázce dostatečně nereaguje na východiska, na nichž napadený rozsudek stojí a není tedy schopná závěry krajského soudu vyvrátit.

[26] I v případě druhého okruhu kasační argumentace (týkajícího se neposouzení účinků užívání stavby) stěžovatel zpochybňuje jak věcné závěry krajského soudu, tak i namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. V souvislosti s tvrzenou nedostatečnou reakcí krajského soudu (nepřezkoumatelností) setrvává na tom, že je v kompetenci stavebního úřadu stanovit podmínky k zabezpečení bezpečnosti provozu na povolované komunikaci, a připomíná, že argumentoval též odkazem na § 18g odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, na což však krajský soud nereagoval. I v tomto případě lze připustit, že odůvodnění napadeného rozsudku nepochybně mohlo být v tomto směru preciznější, ve světle výše uvedené judikatury nicméně tyto argumentační deficity nemohou vést k závěru

pokračování

o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Krajský soud totiž ve vztahu k dané části žalobní argumentace jednoznačně konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí (výrok IV.) nově stanovil podmínky pro provedení stavby tak, aby byl chráněn veřejný zájem na bezpečnosti a plynulosti provozu na komunikaci a aby došlo k dostatečnému převedení vod a zlepšení poměrů odvodnění v ovlivněném území v odpovídajících dopravně-technických parametrech (viz odst. 22 – 24 odůvodnění napadeného rozsudku). Jak dále vysvětlil, konkrétní opatření (například omezení rychlosti v konkrétním úseku) nespádají do předmětu stavebního řízení; jedná se o navazující úkony k tomu příslušných orgánů (odst. 24 odůvodnění). O nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ani v tomto směru tedy hovořit nelze. Dále, krajský soud se sice nevyjádřil k významu výše citovaného ustanovení zákona o pozemních komunikacích pro projednávanou věc, nicméně toto ustanovení nebylo žalobcem výslovně zmíněno ani v žalobě, ani při ústním jednání, ačkoli stěžovatel tvrdí opak; krajský soud tak nebyl povinen se výslovně zabývat významem tohoto ustanovení pro danou věc. Nelze ostatně ani přehlédnout, že sám stěžovatel uvádí danou část kasační stížnosti tak, že se závěry krajského soudu „*nesouhlasí*“; nesouhlas s věcnými závěry však nelze zaměňovat s nepřezkoumatelností.

[27] Pokud jde o výhrady stěžovatele proti právnímu posouzení věci, stěžovatel ve druhém okruhu kasační argumentace ustal fakticky jen na tvrzení, že závěr krajského soudu je rozporný s § 115 stavebního zákona. Stejně tak pouze v obecné rovině uvádí, že jeho náhledu na rozsah povinností stavebního úřadu (ve stavebním řízení) nijak nebrání ani skutečnost, že je stanovení dopravního značení k zabezpečení podmínky bezpečnosti provozu vydáváno v jiném řízení.

[28] Vedle již shora citované judikatury, týkající se požadavků na projednatelné kasační námitky, je vhodné připomenout, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Jen obecně a kuse zdůvodněná kasační stížnost tak předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale fakticky i obsah jeho rozsudku. Uplatní-li proto stěžovatel obecnou námitku, může se jí soud zabývat toliko v mezích její obecnosti (k tomu viz rozsudky tohoto soudu ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 As 153/2019-39, nebo ze dne 13. 9. 2017, č. j. 7 As 208/2017-20, a rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[29] V návaznosti na zmíněnou judikaturu a shora shrnuté závěry krajského soudu lze k dané části kasační argumentace uvést, že napadený rozsudek především nijak nezpochybňuje, že stavební úřad je oprávněn zabývat se v územním i stavebním řízení podmínkami pro realizaci stavby, respektive externalitami pramenícími z jejího užívání. Krajský soud však dospěl k závěru, že konkrétní opatření ve vztahu k zajištění ochrany nemovitostí stěžovatele před staveništní dopravou či před odkloněnou dopravou z D4 již do předmětu stavebního řízení nespádají (zmínil v této souvislosti právě omezení rychlosti). Krajský soud tedy nijak nepopírá možnosti stanovení podmínek pro zabezpečení ochrany veřejného zájmu ve smyslu § 115 stavebního zákona. Závěr krajského soudu, že omezení rychlosti na povolené komunikaci či její části (k němuž je podle napadeného rozsudku oprávněn silniční správní úřad) nemůže obecná argumentace stěžovatele zpochybnit. Kromě obecného nesouhlasu totiž není zřejmé, proč by neměl obstát závěr krajského soudu, že ve stavebním řízení nelze stanovit stavebníkovi zajištění

konkrétních opatření, jejichž vyhodnocení a zabezpečení přísluší specializovanému správnímu orgánu. Tedy ani v této části, v níž lze argumentaci stěžovatele považovat za hraničně projednatelnou, kasační stížnost není důvodná.

[30] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené žádnou z projednatelných kasačních námitek neshledal důvodnou, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[32] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, nebo existují-li pro opačný postup důvody hodné zvláštního zřetele. Osobě zúčastněné na řízení v nyní projednávané věci žádná povinnost soudem uložena nebyla a nebyly zároveň shledány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo namístě jí náhradu nákladů řízení přiznat. Proto bylo, za použití § 120 s. ř. s., rozhodnuto tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. listopadu 2024

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu